

Η ΔΟΞΑ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΓΥΡ' ἐδῶ κι ἀκούμπησε
Καὶ μένε κι ὅλο μένε
Σιγαλὸς κι ἀσάλευτος,
Ὡ πολυγαπημένε!

✽

Ἄχ! καὶ νάηταν νᾶνιωθα
Στὸ μάγουλό μου ἐπάνω
Τάπαλό σου μάγουλο
Ὅσο ποῦ νά πεθάνω!

✽

Ἄχ καὶ νάηταν νᾶνιωθα,
Κι ἀκόμ' ἀφοῦ πεθάνω
Τὴν ἀπαλωσύνη του
Στὸν σκληρὸν ὕπνο ἐπάνω!

✽

Τὴν ἀπαλωσύνη του,
Γλυκὸ βυζασταροῦδι,
Ποιὰ πνοὴ τὴν ἐπλάσε;
Τίνος βελούδου χροῦδι,

✽

Τίνος κύνου πούπουλο,
Καὶ τίνος ρόδου φύλλο;
Ποιὸ μετὰξι ἀνεύρετο;
Ποιάς μάγισσας τὸ μῆλο;

✽

Ξέρω [ἐν' ἀσπρολούλουδο,
Ἄνθ' χωρὶς ψεγάδι,
Π' ὅλο χαίδια χαίρεται
Ἄπ' τὴν ἀγῆ ὡς τὸ βράδυ.

✽

Ποῦ ποτὲ δὲν τρώμαξε
Τὰ δλόγλωρά του φύλλα
Τοῦ βορριά τὸ μούγκρισμα,
Τῆς μπόρας ἢ μαυρίλα
(Δεκέμβριος 1897)

Ποῦ στὸν ἴσκιό δαίχνηται
Σὰ θείου ὄνειρον κρῖνο,
Καὶ στὸν ἥλιο χάνεται,
Σὰν ἥλιου φῶς κ' ἐκείνο.

✽

Κι ὅ,τι γγίξη ἀνάλαφρα
Σ' αὐτό, καὶ τὸ φαρμάκι
Γίνεται χαμόγελο
Καὶ γίνεται φιλάκι.

✽

Ἔλα κι ἀποκούμπησε
Καὶ διάλεξε γιὰ στρώμα
Τὸ τραχὺ ξερόχομα
Ποῦ ἀκόμα ὠϊμέ! κι ἀκόμα

✽

Τὸ χτυποῦν χιονόβροχα,
Τὸ ψένουν καλοκαίρια . . .
Τῆς φροντίδας ὄχεντρες,
Τῆς συμφορᾶς μαχαίρια,

✽

Τοῦ Καιροῦ φντρομάτα.
Τοῦ Χάρου συγγενάδια,
Πέρασαν, τὸ πάτησαν,
Καὶ τᾶφθηκαν σημάδια.

✽

Ἔλα, κι ἀπὸ τᾶφραστο
Τάκουμπισμά σου ἄς πάρη
Χάριν ἀκριβότερη
Κι ἀπ' ὄση παίρνει χάρι

✽

Ξέχειλο ἀπ' τᾶστάχινο
Κυματιστὸ χρυσάφι
Καὶ τὸ πιὸ παραρριχτὸ
Βραχόσπαρτο χωράφι!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

Ε Π Ι Γ Ρ Α Μ Μ Α

Ἄγνή, μὲ τ' ἄπλερα φτερά, ψυχὴ κρινοπλασμένη,
Καὶ τοῦ θανάτου τὸ τυφλὸ τὴν συνεπῆρε χέρι
Δειλὴ τρεμοφτερούγισσε πέρα σὲ οὐράνια μέρη,
Κ' ἢ πλάκα μὴν ἀκτινὰ της ἐδῶ κρατεῖ κλεισμένη.
(1897)

ΓΙΑΝΝΟΣ ΕΠΑΧΤΙΤΗΣ